

Arina Avram

Poveste de nea

Arina Avram

Familiei
Alina pentru
canta la LORNA nuata
măgăliuarea tuturor lor
Alina

Este o telenovelă autohtonă,
născută la Porana Bragov

2000, 2000

Arina Avram

Poveste de nea

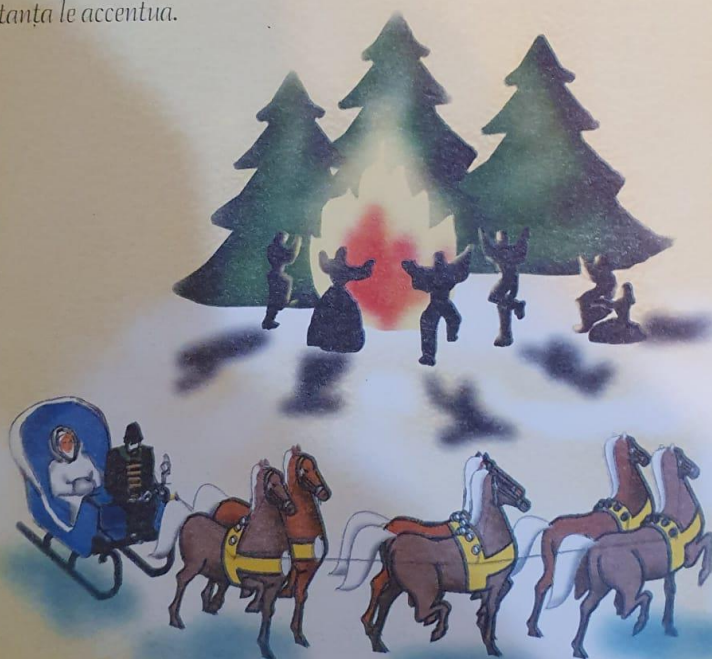
EDITURA ION CREANGĂ

An foc dezlanțuit într-o mare de ger. În cojoace albe, brazii își plecaseră crengile oboseite. Lîmbile vrăjite ale focului se înaltau avîntate, revărsînd o boare caldă și adormitoare. În jurul lor, un pâlă de țigani cîntau de răsuna codrul, încrămenit sub povara de nea. În amurg, cîteva fete cu rochii multicolore și cîteva flăcăi oacheși cu șalvari și brăuri strălucitoare încinseseră dansuri îndrăcite. Clocotul sîngelui lor oriental sfida cruzimea iernii.

Acoperit de zarva cântecelor și a chiotelor, un clinchet de zurgălăi poposi la porțile zării. Se apropie tiptil, invaluit de armoniile unei romante arzătoare. Doi ochi albaștri, ca cerul de vară, priveau însetați spectacolul serii. Ghemuită în blănuri de vulpe polară, fiica împăratului acelui tînut îi poruncise vizitiului să oprească sania de argint. Decorul hibernal și magia acórdurilor sonore o fascinau. Chipeș, cu plete negre fluturînd în bătaia vîntului și siluetă de felină, un tînăr, asaltat de fete zglobii, îi răsări în privirile emotionate. Ochiul lui ager o săgetară. O privi lung și mirat, strecurînd un fior straniu în inima prințesei.

-Mîna, îndemnă ea vizitiul. Mîna cît poți mai repede!

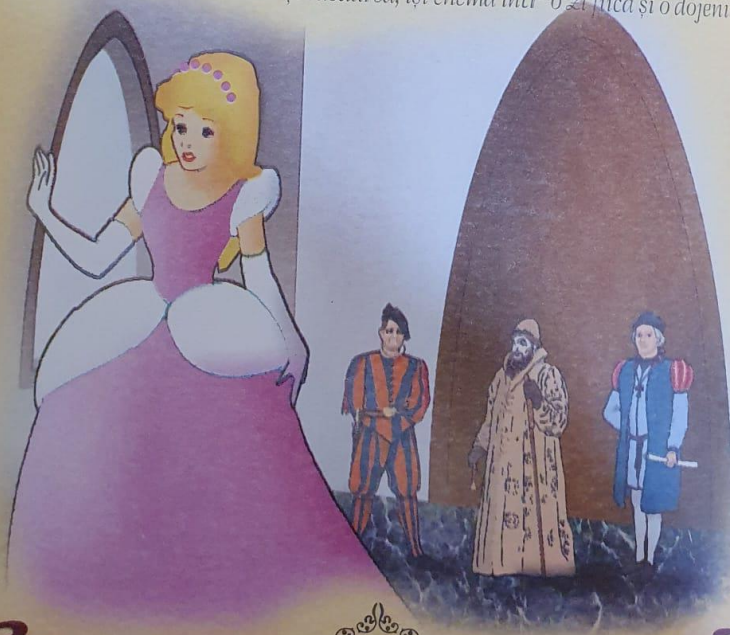
Voia să fugă cît mai departe, să se ascundă de simțămintele bizare, însă distanța le accentua.

În vremea aceea, împăratul dăduse sfoară în toate țările că dorește să-și mărite fata cu un fecior de domn. Veniră odrasle de sultani, fii de regi din apus, progenituri de voievozi, moștenitori de saraoni, prinți din Tara Mătăsii sau a Soarelui Răsare... Larisa, printesa blondă cu înfățișare diafană, plângea și ofta în ciudată. Îi refuza rând pe rând pe toți pețitorii, mahnindu-l pe tatal său. Din când în când, ieșea la plimbare cu sania în codru, făcându-și drum pe lângă sălașul ȝiganilor. Mai pe furis, mai direct, îl privea pe alesul inimii ei, care nu dădea semne de răspuns. Aproape totdeauna se întorcea la palat cu obrazii-n lacrimi, zărindu-l în compania unei fete cu pletele negre sinilii, revărsate peste câmpul de mătase cafenie al umerilor săi.

De fiecare dată cînd străjile o anunțau că a sosit un nou pețitor, Larisa alerga spre salonul de oaspeți, în speranța că se va ivi prințul ȝiganilor! Dar în zadar. S-au perindat zeci de cavaleri, care de care mai bogați, care de care mai strălucitori...

Împăratul deveni din ce în ce mai posomorât. Se temea că va trece într-o zi în lumea celor drepti și nu va apuca să-și vadă fata, în rîndul lumii. Iar împărăția putea să se ducă de răpă, cărmuită de o femeie așa de necugetată. Regreta amarnic că nu mai avea alți copii, în care să-și pună speranțele pentru viitorul domniei. Pierzându-și răbdarea, își chemă într-o zi fiica și o dojeni:

-Fata mea, lumina ochilor mei. Am așteptat, în van, să-mi aduci măcar un dram de bucurie. Să știi că, dacă nu mă asculti și nu te măriți, îmi vei pricinui moartea...

Speriată de cuvintele părintelui său, printesa se hotărî să rupă tăcerea. Trebuia să se lamurească odată și-odată ce fusese cu privirea ameteitoare a flăcăului din codru. Porni într-o nouă escapadă. Ningeă alene și fulgii se hărjoneau prin crengile cetinilor. Sania spinteca zăpada proaspătă, lăsând în urmă două palide cărărui. Opri în apropierea șatrei, mănându-l pe vizitiu să i-l aducă pe prințul viselor. Vântul începuse să suspine, gerul să muște. Îngropată în blămurile pufoase, fetei de împărat nu i se mai vedea decât nasul. Aștepta cu sufletul la gură întrevederea, însă slujitorul se întoarse singur.

-Luminația ta, nebunul ăsta nu vrea să vină. Nu acceptă să vă întâlniți decât la izvorul înghețat. Puteți porunci să fie biciuit pentru nesupunere, șatra este în împărăția voastră...

-Oh, nu ! exclamă ea îngrozită. Cum să pot biciui un prinț ?! I-am văzut brăul și cizmele de aur, mantia albastră cu diamante... Nu poate fi un om de rând...

-Stăpâna mea, Țigarii nu sunt de rangul vostru. Nici bulibașa, șeful lor, nu poate tânji după un vlăstar domnesc.

Fata îl privi înmărmurită. La cei 17 ani ai ei, nu pricepea aceste diferențe. Și atunci cum de-și permitea să-i refuze invitația!? Primul gând fu de a cere să fie biciuit, înecat îndată în dorul nemărginit! Da, va merge la izvorul înghețat.

S-au văzut, s-au apropiat unul de altul, atingându-și mâinile fericiți. Luna, zgribulită, îi veghea din înaltul ce-și sprijinea fruntea de vârfurile brațelor înghețați.

Cel mai iubit și respectat între țigani, flăcăul nu era totuși fiul bulibăsei. Fata care-l urmărea la tot pasul era odrasla acestuia. Toată suflarea șatrei aștepta căsătoria lor, ca pe un fapt de la sine înțeles.

Pentru a se întâlni cu Larisa, Sandri, căci astfel se numea frumosul cu fața albă ca zăpada, insolită prezență în lumea țiganilor - trebuia să scape de privirile viitoare „mirese”. Un lucru deloc ușor.

Și zilele curgeau...mărgelile rostogolite în graba din șiragul timpului. Împăratul căzu la pat, bolnav de supărare. Fata înțelese că nu mai putea să-și tălmăiască iubirea. Îl convinse pe Sandri să-și ceară de soție, pentru a-și salva tatăl. Dar planul ei se dovedi total neinspirat. Împăratul nu putea concepe un ginere nomad; nu putea admite un tânăr țigan pe tronul țării. Își adună toate puterile, vindecându-se miraculos. Cuiul dezamăgirii extirpă cuiul bolii, căci doar „cui pe cui se scoate”.

Conștientă că nu-i poate aduce nici o mulțumire părintelui ei, Larisa se decise să fugă cu Sandri în lume. Înbrăcați în straie țigănești, cei doi luară drumul pădurii. Se pierdură în tăcutele troiene, înaintând cu greu printre arborii care gemeau sub plăpumile de zăpadă.

Mâniat peste măsură, împăratul porunci ca fugarii să fie căutați, oferind o sumă uriașă celui ce va furniza un indiciu despre ascunzătoarea lor. Armatele împăratului scotociră țara, în lung și-n lat, fără nici un rezultat.

Într-o zi, o țigancă înțepată, cu talie de trestie și ochi sfredelitori, sosi la palat înfășurată într-o mantie cenușie. Misterioasă, ceru să fie primită de împărat, fiindcă îi aducea vești importante despre fiica lui. Împăratul acceptă să o primească de îndată, amenințând-o că unde-i stau picioarele îi va sta și capul, dacă va încerca să-l păcălească. Liubka, fiica bulibasei, păși spășită până în apropierea tronului, aruncându-se la picioarele împăratului. Se spune că iubirea țigănească este cea mai puternică de pe pământ, nu era de mirare disperarea femeii înșelate.

-Măria ta, știu unde se află fiica ta. Mie mi-a furat iubitul și dumitale ți-a călcat măreția în picioare... Zile și nopți i-am urmărit cu ghiocul. Nu am conștientizat lupta să-i despart, prin farnece și descântece. Însă rugăciunile ei le-au topit. Luminația ta, am venit să-ți spun că globul meu fermecat le-a descoperit ascunzătoarea. Trimite degrabă oștenii să-ți aducă fata, dar jură-mi că n-ai să te atingi de omul meu. Nu-ți cer nici o răsplătă, îl vreau numai pe Șandri înapoi.

Împăratul porunci oastei sale să meargă degrabă la peștera în care aflate că se refugiase Larisa împreună cu printul țiganilor. Le ceru să-i aducă numai fata, însărcinându-l pe un slujitor credincios să ia viața celui care cutezase să i-o fure. Îi mai dădu ordin să-i arda cadavrul și să-i împrăștie cenușa în cele patru zări.

Ajunsa la peșteră, oastea suveranului n-o găsi decât pe printesa balaie, căci flăcăul era dus la vânătoare. Incolțita, Larisa se lupta cât putu cu oștenii. Doi vlăjgani o legară fedeleș de șaua unui cal și cu toții porniră la palat. Slujitorul desemnat să-l ucidă pe Șandri rămase să-l aștepte în peșteră.

Începușe un viscol turbat, de nu te puteai ține pe picioare. Vântul suiera sinistru. Îmbrobodită de i se vedeau numai ochii, Liubka ieși în calea oștenilor pentru a se convinge că o aduceau pe fata de împărat. Bucuroasă că o văzu adusă cu sila, țigancă întrebă de omul ei. Oamenii în zale îi răspuseră în doi peri că nesocotitul va fi omorât, fără să știe cine era acea femeie curioasă. Parcă mușcată de șarpe, necunoscuta începu să țipe, alergând ca din pușcă prin pădure. Urlatele ei se amestecară cu mugetele vântului, într-un vacarm de nedescris. Ochii Larisei se înceară în lacrimi, la auzul nelegiuirii ce urma să se înfăptuiască.

la peștera în care
ce ceru să-i aducă
viața celui care
și să-i imprăstie

decât pe prințesa
luptă cât putu cu
și porniră la palat.
în peșteră.

picioare. Vântul
bka ieși în calea
Bucuroasă că o
e îi răspunseră în
femeie curioasă.
ca din pușcă prin
r-un vacarm de
rii ce urma să se

Istovită, Liubka se lupta cu mormanele de zăpadă răvășite de viscol, care o împiedicau să ajungă mai repede la peșteră, pentru a-și salva iubitul. O cucușea se tânguia într-un ascunziș - gemetele ei auzindu-se până la marginea pădurii. După câteva ore bume, ajunse la peșteră. Un foc mare se ivi la orizont, aruncându-și vâlvătaile spre cer. Mirosul de carne arsă, și a cetină proaspăt tăiată. O cuprinse o ameteală puternică, iar picioarele i se îngreunară dureros. Se prăbuși în zăpadă, fără vlagă. Iarna începu din nou să cearnă fulgi prin sitele cerului, ce se întreceau să-i acopere trupul și să înăbușe flăcările...

La palat, domnea tristețea. De când aflase de moartea lui Sandri, Larisa nu mai avea poftă de viață. Ore în șir se ruga pentru sufletul lui, în micuța bisericuță din partea de miazănoapte a curții imperiale. Nu vorbea niciodată cu tatăl ei, fugea din calea slujitorilor. Încă mai soseau feciori de capete încoronate, doritori să se însoare cu ea. Larisa îi spusese tatălui său că se va sinucide dacă o va sili să se mărite împotriva voinței sale.

Într-o după-amiază, pe când se întorcea de la locul de rugăciune, îi ieși în cale o femeie înveșmântată în negru, ca o stafie.

-Tu mi l-ai omorât! Tu mi l-ai omorât! urla și o lovea cu toată forța.

Era Liubka; își vărsa tot amarul pe rivala sa. Larisa nu se apăra. Primi -inertă- palmele și pumnii care-o trântiră la pământ. Cățiva slujitori săriră în ajutorul prințesei. Cu greutate o scoaseră din mâinile fetei dezlanțuite.

Înștiințat imediat, împăratul ordonă să fie izgonită neîntârziat șatra ce se cuibărise în pădure. Abia își stăpâni impulsul de a cere ca toți țigani să fie omorâți, căci de la ei porneau toate necazurile sale.

Lovită aproape pe tot corpul, cu o lovitură mai usturătoare în inimă, Larisa era pe moarte. Cei mai buni doctori și vrăci din lume fură aduși s-o salveze, dar toate eforturile se dovediră în zadar. Împăratul promise jumatate din împărăție celui care va putea să-i vindece odorul. În timp ce aștepta cu inima zdrobită să dea semnalul ca să bată toate clopotele din împărăție, un slujitor îi șopti infricșat că o țigancă bătrână insistă să-i ofere printesei un elixir. Cum auzi acestea, împăratul își iese din minți.

-Țigancă, iar țigancă?! Să nu mai aud niciodată de țigani! Puneți-o imediat în lanțuri!

În acest moment, se ivi doica Larisei, cu ochii roșii de plâns. Îi ținuse loc de mamă, de când adevărata ei mamă se prăpadise la naștere.

-Măria ta, cred că printesa se stinge. Ar trebui să vii la căpătâiul ei, să vă împăcați măcar în ultimele clipe.

Impovărat de ani, suveranul pași cu greu în odaia fetei. Lumina din ochii ei se stingea încet, ca o flăcăruițe bolnavă într-o candelă secată. Vreo două-trei slujnice își tot dădeau coate. Auziseră că o vrăjitoare țigancă fusese închisă în beciul palatului.

ntârziat sâtra
i țigării să fie

oare în inimă,
ură aduși s-o
mise jumatate
epta cu inima
un slujitor îi
n elixir. Cum

mi! Puneți-o

lâns. Îi ținuse

căpătâiul ei,

Lumina din
ecată. Vreo
ganca fusese

- Ce tot vorbiți voi acolo, tînă împăratul, surprins de o asemenea îndrăzneală.

Fetele amuțiră, înspăimântate. Gata să-și traga obloanele pleoapelor, ochii printesei se închiseseră spre lumea pămînteană. Roșie ca focul, una dintre codane izbucni:

- Marite împărate, aduceți repede țiganka! Poate este ultima șansă...

Inima lui de părinte se înmuie. Trimise s-o aducă repede pe bătrâna care se lăudase că poate să-i salveze fata. Dar nu uită s-o amenințe că o va trimite la spânzurătoare, dacă-l va păcăli.

Țiganka ceru să fie lasată singură cu fata, dorință ce fu imediat respectată. Nu mai era nici un moment de pierdut. Bătrâna se apropie de căpătâiul Larisei. Îngenunche, sărutându-i mîna.

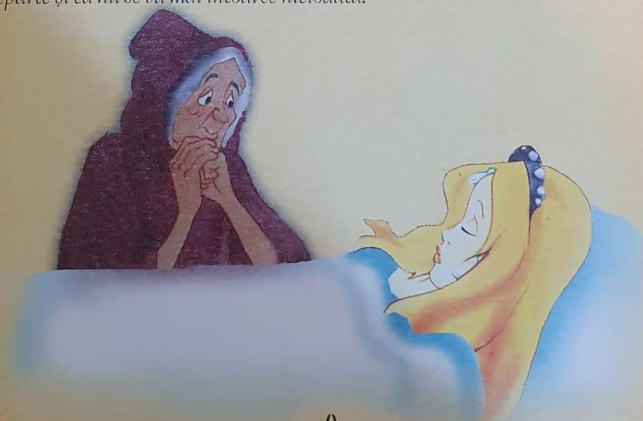
- Frumoașă printesă, eu sunt mama lui Șandri...

Ca prin farmec, fața Larisei prinse o urmă de culoare.

- Am venit să-ți dau o veste minunată. Baiatul meu trăiește...

Brusc, printesa scoase o exclamație de fericire. Sângele îi năvăli în obraji.

- Mi-a trimis vorba printr-un calugar, însă m-a rugat să nu spun nimănui, pentru a nu primejdi viața omului care l-a crutat. În loc să-l omore și să-l ardă, cum primise poruncă, slujitorul a ars țapul pe care-l vînașe Șandri. Omului i s-a făcut mila de fiul meu, fiindcă pierduse un fiu la naștere care acum ar trebui să fie de-o seamă cu el. Dar l-a pus să jure că va pleca departe și că nu se va mai întoarce niciodată.

Bătrâna îi mai povesti cum s-a despărțit de șatră, ascunzându-se într-un bordei părăsit din inima pădurii, numai pentru a putea vorbi într-o zi cu ea. Calugarul îi marturisise că Sandri suferă de dorul prințesei, dar că nu mai vrea s-o vadă pentru a nu-i pricinui și mai mult rău.

- Mamă, dacă Sandri vrea să te uite, uita-l și tu. Marita-te, proclamă-te împărăteasă, trăiește-ți viața! De asta am venit, să-ți spun că băiatul meu ar fi mai fericit dacă te-ar ști sănătoasă și împlinită. Ridică-te, nu ai de fapt nici o boală în afară de dor... Spune-i tatălui tău să-mi dea niște galbeni pentru că te-am vindecat, ca să-mi ajungă de drun până la fiul meu. Nu am nevoie de jumătate din împărăție...

Larisa oftă adânc și se prăbuși din nou între perne. Îi marturisi țigăncii că nu mai vrea să trăiască fără Sandri, chiar dacă acesta preferă să o știe fericită în lumea ei. Incepu să plângă cu sughituri implorând-o s-o ajute să-l găsească. Bătrâna se îndură de suferința fetei. Îi promise că o va ajuta să-l găsească.

Țigancă plecă fără să mai ceară răsplată, după ce îi spusese prințesei să vină la bordei. Se convinsese că-l iubește cu adevărat pe Sandri, că era gata să renunțe la tron pentru a trăi alături de iubitul ei.

Larisa își reveni grabnic după întrevvedere cu mama lui Sandri. De cun se întremă, își strânse câteva lucruri strict necesare și o porni în codru.

Neaua sclipea discret în zare, sub razele unui soare zgârcit. Bătrâna îi ieși în întâmpinare. Îi dăruî trei bețișoare fermecate pentru drun, pe care să le folosească în caz de pericol mare. Dacă va rupe unul dintre ele, toate viețuitoarele pădurii îi vor sări în ajutor.

O sfatui să le folosească cu chibzuință, numai în momentele cele mai grele, fiindcă o așteptau mari primejdii.

Fieca împăratului îi mulțumi cu căldură, luându-și degrabă picioarele la spinare, de teamă să n-o urmărească oștenii de la palat. Se afundă în codru, prin nămeții ce se ridicau aproape până la brâu. Înainta anevoios, când prin noianele de zăpadă, când biciuită de viscol... zile în șir.

Sleită de puteri, într-o seară auzi un sforăit cutremurător, razbatând dintr-o fundătură. Își țină respirația, de teamă să nu trezească animalul din bârlog, până ce trecu prin fața intrării acestuia. În momentul în care răsufă ușurată, două labe uriașe de urs o înșăcară din spate. Mirosind prezența unui om, monstrul se trezise din somnul hibernal. Infometat, ieșise la atac.

Luată pe nepregătite, Larisa uitase complet de cadoul tigăncii. Își făcu o rugăciune în gând, înfruntând cu amărăciune soarta. Când fiara încercă s-o tragă în vizuina sa, închizătoarea sacului de drum se agăță în niște crengi uscate și se rupse, lăsând să se întrevadă betigașele fermecate. Trezită ca din vis, fata apucă unul cu gura și îl frânse cu dinții. Într-o clipă, din toate colțurile pădurii răsăriră toate vietuitoarele, cu mic cu mare, care o scoaseră imediat din ghearele morții.

Își continuă drumul, necăjită că folosise unul din betigașele vraje. Frigul îi pătrunsese până la os. Numai dorul neostoit o mai ținea pe picioare. Noaptea era adâncă. O bufnită se tânguia întruna, ca o piază rea. Primejdia nu se lasă prea mult așteptată. Din umbra unui copac secular, se یرi o ludosenie de baba. Scofălcită, cu pielea pământie și ochii ieșiți din orbite, Muma Pădurii căci ea era - se năpusti asupra fetei, strângând-o ca-ntr-un clește cu ghearele ei descărnate. Babornita urmărea de mult să mănânce o fată frumoasă pentru a-și primeni sângele.

O țări pe Larisa în locuința ei subpământeană, vărând-o într-o colivie de fier până avea să pregătească focul pentru frigare.

Rămăsa fără sacul cu betigașele fermecate, pe care urâtania avusese grija să i-l ia, prințesa plîngea și se ruga pentru fericirea lui Sandri.

La un moment dat, un cățeluș apărui din senin, dând din coada. Se gudură pe lingă închișoarea fetei, cu ochii umeziți. Fata întinse mâna printre gratii și-l mângăie. Il întreba dacă ar putea să-i caute sacul pentru drum. Căinele o miroși insistent și se făcu nevăzut. Din bucatărie, se auzeau zgomote înfrorătoare. Muma Pădurii își ascutea de zor cuțitele pe care le folosea ca să-și taie victimele.

Când dispăruse orice speranță, cățelușul aduse sacul fetei și-l împinse în cușca de fier. Din păcate, ea nu-l mai văzu. Un somn toropitor o doborăse din cauza frigii.

Hârca de baba intră în vârful picioarelor cu un cuțit, fericită că o va putea ucide mai ușor adormită. Căinele începu să latre cu disperare. Prințesa se trezi speriată. Urâciunea se apropie urlând, gata să-i dea lovitura de grație. Până să descuie colivia, ca prin farmec, Larisa observă sacul cu betigașele fermecate și rupse unul dintre ele cu mare viteză. Îndată locuința Mumei Pădurii fu asaltată de toate vietuțoarele din codru, care eliberară fata și o nimiciră pe babornita.

Apoi Larisa răscoli toată pădurea dar nici umbră de Sandri. Nu mai rămăseseră decât creierii muntelui cel mare. Zăpada căzută cu nemiluita îi tăia elanul. Poate ar fi fost mai bine să aștepte primăvara! Însă dorul sfâșietor nu-i da pace. Amintirea lui Sandri îi pune aripi nevăzute. Răsufă câteva clipe și-și continuă urcușul cu îndrăgire. Zări o potecă și se avântă pe pantele ei mai domoale. Dar nu avu parte mult timp de un drum tihnit. În capul unui pisc se pomeni cu o arătare înaltă de vreo trei metri cu capul cât o roată de car. A avea trei ochi sferici și un corn imens în frunte. Capcăunul Munților căuta de mult o nevastă frumoasă. De cum o zări pe printesa bălaie, înțelese că ea era femeia viselor sale. Mai întâi îi propuse cu blândețe să-i fie mireasă, făgăduindu-i comori nepretuite. Larisa îi mărturisă că este fiică de împărat și că a renunțat la toate bogățiile tatălui său pentru a trăi alături de omul iubit. Vădit iritat, Capcăunul o prinse la subsuoară și o zbughi spre cabana în care locuia. Disperată, fata rupse ultimul bețișor. Toate viețuitoarele de la poalele muntelui alergară să-o scape, prăbușindu-l pe uriaș la pământ.

Scăpată din mâinile sale, fata își continuă sleita de puteri - ascensiunea. Dar arătarea era din nou pe urmele ei. Prefăcându-se mort, Capcăunul scăpase ieftin de ajutoarele printesei. După ce acestea se risipiseră în pădure, pornise îndată în căutarea alesei sale. O descoperi fără mare greutate, zăvorând-o într-una din odăile colibei lui, până ce avea să

isprăvească pregătirile de nuntă. Amarnic plânse fata și se jeli, înălțând rugă fierbinți către Dumnezeu. Privea deznădăjduită, prin geamul zabrelit, fulgii de zăpadă ce dansau nepăsători. Zi și noapte nu putu să pună geană pe geană. Se hotărî să-și pună capăt zilelor. În noaptea dinaintea nunții, când bată miezul nopții, auzi o voce de o neasemuită frumusețe. Privi speriată spre ușă, convinsă că are să apară Capcăunul Munților, cu vocea prefăcută pentru a-i lua mințile. Însă ușa nu se clinti.

O lumină orbitoare pătrunse prin fereastră. Larisa se frecă la ochi, uluită. Un inger adevărat, cu aripi albe ca neaua proaspătă, îi vorbea aievea. Venise grație rugăciunilor lui Șandri, care se afla la mănăstirea adăpostită de o stâncă din vârful muntelui. După ce rupse grilajul de la geam, o îndemnă să iasă din carcă. Cu lumina lui îi însoți pașii, pentru a o feri de duhurile nopții.

În zori ajunseră la poarta mănăstirii, iar ingerul se făcu nevăzut. Larisa nu cuteză să intre, fiind un lăcaș numai pentru călugări bărbați. Aștepta cu smerenie până se lumină bine de ziua, în speranță că o va descoperi cineva dinauntru. Nu-și mai simțea picioarele înghețate, când un călugăr cu barbă albă o întreba ce caută prin acele pustietăți. Izbucnind în plâns, fata îl imploră să i-l aducă pe Șandri.

Mare-i fu mirarea slăcăului când o zări. Ochiu i se împăienjeniră de lacrimi.

-Șandri, viața mea! strigă fata și-l cuprinse în brațe.

Cu sfială, el încercă să evite mângâierile fetei, nepermise unui slujitor al lui Dumnezeu. Dar Larisa nu putea înțelege asemenea opreliști. Bătuse atâta cale, înfruntase atâtea primejdii, pentru a-l găsi. Nu putea să mai înțeleagă viața fără el. Șandri vedea lucrurile cu totul altfel. O iubea și el, însă era conștient că mânia împăratului îi va ajunge din nou. Își găsisse pacea interioară în mănăstire, visând ca măcar pe lumea cealaltă să fie alături de ființa adorată. Dezamăgită de atitudinea lui, prințesa se înfurie. Își luă adio în grabă, gonind prin troiene, fără să privească înapoi. Șandri alergă după ea, încercând s-o convingă să nu se despartă supărați. Brusc, Larisa se aruncă în prăpastia ce se deschidea în spatele mănăstirii.

Distrus că nu putuse s-o oprească pe Larisa de a se arunca în prăpastie, flacăul se închina de trei ori și își făcu și el vânt în gol...

Începuse din nou să ninga, când la portile mănăstirii sosiră oștenii împăratului. Li rugară pe călugări să fie căutată printesa. Starețul cel bătrân povesti oștenilor că zărise de la fereastra chiliei sale cum se prăbușiseră cei doi în prăpastie. Toată suflarea porni într-acolo. Oștenii cerură șfori și ajutoare pentru a scoate cadavrele.

Era o nebunie să cobori în hăul acela chiar și vara, dar acum când se puteau porni avalanșe ucigătoare. Însă oamenii împăratului nu se puteau întoarce cu brațele goale, căci îi aștepta securăa călăului.

Abia la căderea serii reușiră să scoată bulgării uriași de zăpadă în care se transformaseră cei doi în cădere. Înlăturară cu grijă crusta de gheață, eliberându-le trupurile. Duși degrabă în mănăstire, spre mirarea tuturor, începură să miște la căldură. Când își reveniră în simțiri și se văzură înconjurați de oastea împăratului, amândoi regretară că au fost salvați. În timp ce fiecare se frământa în felul lui, fiindcă nici unul nu mai voia să trăiască, apărură însuși împăratul.

Li îmbrățișă fericit, lăsând cu gura căscată întreaga asistență, nu înainte de a cerceta urechea stângă a băiatului.

Ce se petrecuse ? După ce avusese un vis rău prevestitor, bătrâna țigancă, mama lui Sandri, dăduse fuga la palat. Roasă de remușcări, îi mărturisise împăratului că Sandri nu era băiatul ei, ci băiatul craiului de la Răsărit. Pe timpul când șatra își ducea zilele pe acele meleaguri, ea lucra ca servitoare la palat. Aștepta un copil, ca și crăiasa. În vremea aceea, barbatul i se prăpădise mușcat de o viperă. A născut în aceeași zi cu stăpână-sa, însă n-a avut parte de copilul ei. Lovită de nenorocire prin pierderea soțului, nu mai putea îndura o altă nenorocire. Pândise un moment în care feciorul craiului rămăsese nesupravegheat. Îl îmbrăcase în straie domnești pe copilul craiului luându-l cu ea pe cel viu, de viță împărătească. Dovada spuselor sale era semnul de la urechea stângă a lui Sandri, semnul distinctiv al tuturor membrilor din familia craiului răsăritean.

În al nouălea cer de fericire, împăratul poruncise oastei să-i aducă teferi - pe cei doi îndrăgostiți. Trimisese un sol la curtea craiului din țara vecină, pentru a-l înștiința de cele întâmplate. Copleșit de bucurie că-și găsisse feciorul pierdut, acesta porni degrabă, împreună cu crăiasa, să-l aducă acasă. După ce recunoscură semnul de la urechea lui Sandri, se făcu o nuntă ca-n povești în cele două împărății, cum nu s-a mai pomenit vreodată. Zi de zi, țigancă plângea și cerea îndurare, mai ales de la prințul furat. Cu toții o iertară. După nuntă, începu să ningă cu fericire peste cele două țări vecine.

Editura Ion Creangă

ISBN 973-25-0657-1